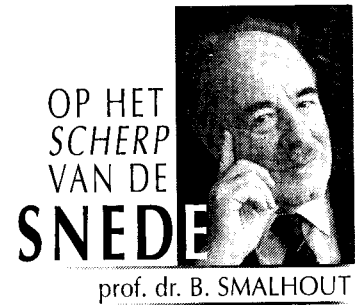

De Telegraaf

Zaterdag 3 december 2011

Leven zonder verzekering

OP HET
SCHERP
VAN DE
SNEDE

prof. dr. B. SMALHOUT

Met zijn donkerblauwe boezeroen met fijne witte streepjes en een model dat nog te zien is op zeeschilderijen uit de negentiende eeuw ziet Henk Koelewijn (52 jaar) uit Bunschoten-Spakenburg eruit als een klassieke Zuiderzeevisser. Een zwarte broek, stevige klompen en een klassieke pet maken het beeld compleet. Henk is alleen geen visser maar voeger. Hij voegt gemetselde muren en daar is hij erg goed in. Daarom staat hij bekend als 'Henk de Voeger'.

Henk wordt veel gevraagd om klassieke monumenten op te knappen omdat hij de oude voegtechnieken nog beheerst en in staat is de originele voegspecie te maken van kalk, scherp zand en gemalen tufsteen dat 'tras' wordt genoemd. Als jongen van tien jaar begon hij in het vak, al bestond dat in het begin vooral in het halen van veel bier voor de oudere bouwvakkers. Maar tenslotte leerde hij de fijne kneepjes van het voegspecialisme van heel oude bouwvakkers. Koelewijn heeft nu zijn eigen bedrijf, dat geheel uit eigen gezinsleden bestaat. Vier van zijn zoons staan met hem dagelijks op de steigers, terwijl zijn dochter Maria en zijn vrouw Diana de boekhouding en het secretariaat beheren. Henk houdt het liefst alles in eigen hand, want de moderne maatschappij wordt als een bedreiging gezien voor de levensstijl van het grote gezin. Henk en zijn vrouw nemen het leven uiterst serieus. Niet alleen geven ze hun opdrachtgevers honderd procent garantie op hun voegwerk, maar ze voelen ook de morele plicht om hun

leven voor het aangezicht van de Eeuwige dezelfde kwaliteit te geven. Vroeger waren ze daarom lid van de oudgereformeerde gemeente, ook wel 'de zwartekousenkerk' genaamd.

Dat betekent een leven dat geheel in overeenstemming moet zijn met de Bijbel. Dat is in dit geval vooral de Statenbijbel van 1637, gedrukt in oud-Gotische letters. Maar ook die zwartekousengemeente was Henk niet orthodox genoeg. Daarom stapte hij met een daverende ruzie uit de Kerk en nam de religieuze zorg voor zijn gezin in eigen hand. Dit is niet niks. Er is in huis geen radio, geen tv of internet. Ook is er maar één basisschool die in de ogen van Henk recht in de leer is. De jongste kinderen gaan dus iedere dag naar school in Barneveld. Dat is de taak van Henks vrouw Diana, die daarvoor iedere werkdag meer dan 100 km moet rijden. Ze doet dat al jaren, want het gezin telt 19 kinderen. De jongste is twee jaar. Geheel volgens de tekst: 'Zijt vruchtbaar, wordt talrijk en vervult de aarde' (Gen.9:1). De middelbare school wordt gedaan via schriftelijke lessen waarna er een staatsexamen volgt.

Vaccinatie

Ook is het gezin nergens voor verzekerd. Niet tegen brand, niet voor ziekte, voor bedrijfsongeval, voor auto-ongelukken of invaliditeit. De negentien kinderen zijn nergens tegen gevaccineerd. Vaccinatie wordt beschouwd als een wantrouwen t.o.v. de Eeuwige, die immers het menselijk lot in Zijn handen heeft. Toch straalt dit grote gezin een ontspannen harmonie uit die nergens benauwd of spastisch aandoet. De maaltijden verlopen met een grote en gezellige souplesse. De oudere kinderen helpen

de kleintjes en hun vader leest voor uit de Statenvertaling van 1637. Deze keer ging het over het boek Richteren en over Eglon, de tirannieke koning der Moabieten die Israël onder de voet gelopen had. Hij werd vermoord door de verzetsstrijder Ehud.

Henk Koelewijn leest op zangerige toon voor. 'Toen de koning opstond van zijn troon trok Ehud met zijn linkerhand het zwaard van zijn rechterheup en stak het in Eglons buik. De kling verdween tussen de vetkwabben die zich daarna ook om het gevest sloten, en de drek uitging, want Ehud trok het zwaard niet terug' (Ri.3:21.23). Zelfs de kleinsten luisterden aandachtig, alsof het om Roodkapje ging. Voor de oudere kinderen is

dit alles gesneden koek, want ze lezen het 17e-eeuwse Nederlands net zo gemakkelijk als de krant. Daardoor kunnen ze de zondagse preek van hun vader goed volgen.

Dat moet ook wel, want Henk heeft na een heftige ruzie met de dominee en de kerkenraad van de Oud-Gereformeerde Gemeente de kerk moeten verlaten. Maar Henk de Voeger heeft niet alleen zijn eigen onwankelbare ideeën over het geloof maar ook op het gebied van de geneeskunde. Hij is uitstekend op de hoogte van de nieuwste medische ontwikkelingen en hij leest er van alles over. Zo kwam hij op de gedachte dat de klassieke behandeling van brandwonden wellicht niet de beste resultaten opleverde. Daarom onttrok hij twee van zijn kinderen aan de reguliere medische zorg, nadat ze ernstige brandwonden hadden opgelopen.

Ontheffing

De eerste was Johannes van tien jaar die bij een ongeluk door een heftruck een stuk over de straat was gesleurd. Hij had zware verwondingen aan een been. Datt was er zo slecht aan toe dat de ziekenhuisartsen een amputatie overwogen. Henk Koelewijn wilde dat niet en behandelde zijn zoon thuis met een brandzalf van de fysiotherapeut Kees Boegem uit Hilversum. Na drie maanden was het been zover genezen dat een huidtransplantatie kon worden uitgevoerd.

Ook zoontje Cornelius, kreeg een ernstige verbranding van zijn gezicht en bovenlichaam door een ongeluk met benzine. Ook hier behandelde Henk de Voeger zijn eigen kind met de Boegemzalf. Het resultaat is onwaarschijnlijk goed. Er zijn vrijwel geen littekens meer te zien.

In deze tijd, waarin zoveel mensen steeds meer geïnteresseerd zijn in materieel bezit en zinloos vermaak volgens de levensfilosofie 'dat alles moet kunnen en dat niets echt belangrijk is',

vormt het gezin van de voeger uit Bunschoten-Spakenburg een opvallende uitzondering. Voor de auto's hebben zij officieel ontheffing gekregen van de verplichting een aansprakelijkheidsverzekering af te sluiten. „Want assurantie en ongelof zijn niet van elkander los te maken.” Aldus het voorlichtingsboek uit 1918 getiteld 'De assurantie en de vaccinatie'.

Als arts heb ik met dit alles natuurlijk grote moeite, maar in onze huidige samenleving, waar over principes onderhandeld kan worden en vele mensen een uiterst egocentrische opvatting hebben over maatschappelijke plichten en sociale uitkeringen, is een principiële dwarsligger als Henk de Voeger, die lijnrecht zijn eigen overtuiging volgt en die ook nooit vakantie neemt, ontegenzeggelijk een verfrissend of prikkelend element. Hij is, zoals Henk Koelewijn het uit zijn in Gotisch schrift gedrukte Bijbel zou kunnen voorlezen: 'Het zout der aarde' (Matt. 5:13).